

DANMARKS RETSFORBUND

stiftedes 1919 og opnaaede allerede ved Valgene

1924: 12,643 Stemmer og 0 Folketingsmænd.

1926: 17,463 » og 2 »

1929: 25,810 » og 3 »

Hvad er Grunden til denne hurtige Fremgang, og hvorfor ser stadig større Dele af Befolkningen hen til Retsforbundets Program som Midlet, hvorved Samfundet kan reddes ud af nuværende Krise-tilstande?

Fordi Retsforbundet vil skabe en Samfundsordning, hvorved enhver faar Adgang til Arbejde, faar det fulde Udbytte af sit Arbejde og faar Lov til at raade over det ubeskaaret. Denne Samfundsordning, Retsstaten, kan indføres ved:

1. *Statsopgavernes Indskrænkning til det mindst mulige. Staten bør kun være Retsværner for Befolkningen og alene paatage sig saadanne Opgaver, som ifølge deres Natur ikke kan overlades det private Initiativ.*
2. *Indførelse af fuld Frihandel og af en værdifast Valuta. Det vil give billigere Varer, billigere Produktion og større Konkurrenceevne overfor Udlandet.*
3. *Indførelse af fuld Grundskyld (indbefattende fuld Grundværdistigningsskyld) med Amortisering af de nuværende Jordprioriteter og Afskaffelse af alle Skatter.*
4. *Indførelse af »Fri Valgret«, der afskaffer Parlamentarismens Svagheder, fæstner Ansvar og er den eneste retfærdige Valgordning, der sikrer enhver Vælger Repræsentation i Rigsdagen, saa ingen Stemmer gaar »til Spilde«.*

*Retsforbundets Sekretariat, Nylandsvej 54, Kbh. F.,
Telefon Godthaab 6009,
staar til Raadighed med videre Oplysninger.*

DANMARKS RETSFORBUND
SEKRETARIATET
KROGHSGADE 1 - 2100 KØBENHAVN
TELEFON: (01-92) ØBRO 883-884

HUSKESEDLER FOR VÆLGERE

I

AF

AXEL DAM
FOLKETINGSMAND

DANMARKS RETSFORBUND

FEM MOTTOER

1. Læserne aner ikke, hvor megen Ulejlighed jeg gør mig, for at de ingen skal have.

Voltaire.

2. at sige i tre Linier, hvad andre siger — nej, hvad andre ikke siger i en hel Bog.

Nietzsche.

3. Nærværende Brev er blevet saa langt, alene fordi jeg ikke har haft Tid til at gøre det kortere.

Pascal.

4. Hvis der gives en Mand, som pines af den forbandede Ærgerrighed at ville koncentrere en hel Bog paa een Side, een Side i een Sætning, og denne Sætning i eet Ord — saa er det mig.

Joubert.

5. Hos alle intelligente Mennesker vil man finde en Tilbøjelighed til at udtrykke sig kort.

Lichtenberg.

Hvad ønsker De?

Ønsker De Militarisme og Told, da stem paa Det konservative »Folkeparti«!

Ønsker De moderat Militarisme, moderat Skatteplyndring efter Princippet »Skat efter Evne«, retfærdige Grundskatter afløst af uretfærdige Indkomstskatter, halv Frihandel, halv Kulturfrihed og halv Liberalisme, da stem paa Venstre.

Ønsker De militaristisk Organisationstvang og Flertalsdiktatur, da stem paa Socialdemokratiet.

Ønsker De en mere liberal Halvsocialisme med statsforanstaltet Udbyttedeling og tvungen Voldgift (der ophæver Grundlovens § 2) — da stem paa Levningerne af det »radikale« Parti!

Ønsker De intet af alt dette, men en ny og retfærdig Samfundsordning, der værner personlig Frihed og retmæssig Ejendom mod Tvang og mod Skatteplyndring, da stem paa Retsforbundet!

Retsforbundet.

Husk, at Retsforbundet ikke er et politisk Klasseparti; men et *Forbund* af Mænd og Kvinder, som netop vil rense Politiken for økonomiske Interessekampe og befri Staten for den Mængde Opgaver, som den ikke har Evner til at løse og ikke er kaldet til at befatte sig med eller har nogen Ret til at afkræve Borgerne Skat til.

Retsforbundet vil hævde og værne det enkelte Menneskes Ret til at leve sit Liv, som han selv vil — naturligvis under Ansvar for, at man ikke krænker sine Medmenneskers Frihed til det samme.

Staten skal ikke regulere vore legemlige Fornødenheder gennem Forbud eller gennem Snigskatter, ligesaa lidt som den skal være Formynder over vore aandelige Fornødenheder gennem Censur paa Bøger, Blade eller Radioforedrag.

Misbrug af den personlige Frihed, d. v. s. Krænkelse af andres personlige Frihed eller Ret, skal rammes gennem streng Ansvarslovgivning, eventuelt Umyndiggørelse af den paa-gældende, men ikke »forebygges« gennem saakaldt Forbudslovgivning, der sætter voksne og hæderlige Borgere under Statsformynderi og Politispionering af deres private Liv.

Alle frisindede Mennesker bør støtte Retsforbundet ved at stemme paa dets Kandidater, læse dets Presse og melde sig ind i Forbundet.

Vælgernes Ansvar.

Husk, at De som Vælger er ansvarlig for den Magt, De lægger i Lovgivningens Haand.

Hvis De ikke vil have Medansvar for alt det Lovmageri, der bedrives paa Rigsdagen, maa De begrænse Deres Rigsdagsmænds Mandat til kun at lovgive om saadanne Ting, som den almindelige Vælger *kan* have nogen Mening om og føle sig berettiget til at være medbestemmende om.

Den enkelte Vælger maa derfor spørge sig selv: Har *jeg* nogen Ret til at paalægge mine Medmennesker alle de Instrukser, Regulativer og økonomiske Byrder, som Lovgiverne i mit Navn paalægger dem?

Har *jeg* Ret til at kræve, at andre Mennesker skal tvinges til at være Soldater, tvinges til at lade sig lemlæste og ihjelslaa eller — hvad værre er — lemlæste og ihjelslaa andre? Har *jeg* Ret til at kræve, at arbejdende Medmenneskers Livsfornødenheder, Sukker, Kaffe, Klæder og Fodtøj skal fordyres, for at Lovgiverne kan bevilge Penge til Operaens Millionunderskud?

Hvad *jeg* ingen Ret har til, kan *jeg* heller ikke overdrage min Repræsentant nogen Ret til.

Hvis Vælgeren vil fri sig fra Medansvar for al den Uret, Lovgiverne begaar, kan han kun stemme paa Rigsdagskandidater, der vil indskrænke Statsmagtens Opgave til at være Retens Værner og Vogter og varetage de Fællesopgaver, som alle Borgere — uanset Klasse- og Erhvervsinteresser — er lige interesseret i og har ligeligt Gavn af.

Han maa altsaa simpelthen af Respekt for sine Medmenneskers Ret og af Hensyn til sit eget Ansvar stemme paa Retsforbundet.

Snigskatter.

Husk at betragte Skattebilletten som en Regning, man selv maa have den Ulejlighed at søge specificeret, da der ikke staar paa Regningen, hvad Pengene bruges — eller misbruges — til.

Det kan kun Finansloven oplyse om; men den læser de fleste Mennesker ikke; de nøjes med at betale Beløbet, uden at vide, hvad det bruges til.

De vilde protestere, hvis de vidste det, i Erkendelse af, at de fleste af Udgifterne er dem ganske uvedkommende.

Husk, at Skattebilletten kun udviser en Brøkdel af, hvad man plyndres for. Resten tages ind gennem Snigskatter. Hvad de beløber sig til, kan man ikke engang læse paa Finansloven, thi den udviser kun, hvor mange Penge der gaar *ind i Statskassen* ad denne Vej, hvilket er meget mindre, end der gaar *ud af Forbrugernes Lommer* gennem Varefordyrelsen.

Thi foruden de dyre Omkostninger med Opkrævning gennem Toldvæsenet og Tidsspilde med Klareringen, betaler man alle Mellemløberne Avance paa den gennem Tolden opsvulmede Varepris. Og Tolden forhøjer ogsaa Prisen paa de Varer, der ikke passerer Toldboden; den forplanter sig nemlig ogsaa til de hjemlige Varer og indkasseres her af private Producenter, som kalder det »Beskyttelse«. Men den, der trænger til — eller rettere fortjener — Beskyttelse, er ikke Roveren, der plyndrer os, men Forbrugerne, der plyndres.

Baade Protektionister og Frihandelsmænd kræver Beskyttelse; de første kræver Beskyttelse for Uretten, de sidste kræver Beskyttelse *mod* Uretten.

Deri ligger hele Forskellen.

Husk dette!

Skat eller Skyld.

Husk, at alle andre politiske Partier er enige om, at Skatteplyndring er berettiget, de er blot ikke helt enige om, *hvor* megen Plyndring der kan anses for passende.

Retsforbundet vil afskaffe *alle* Skatter, baade de saakaldte direkte Skatter og Snigskatterne, der inddrives i Form af Prisforfalskning paa Varerne.

Retsforbundet kræver, at de offentlige Udgifter skal afholdes af de Indtægter, som det offentlige har Ret til at indkassere, nemlig Renten af den Grundværdi, som ikke skyldes Grundejerens Arbejde, men Samfundets Vækst og det offentlige Anlæg af Samfærdselsmidler, Veje, Baner, Havne og andre Fællesgoder for Borgerne.

Alle disse Værdier gaar nu i *enkelte* private Lommer, medens Skattevæsenet plyndrer *alle* private Lommer for at skaffe Midler til disse Goder, der kapitalmæssigt set kun beriger Grundejerne, saa længe Grundskyld ikke er indført.

Derfor medfører alle Fremskridt kun forøget Uretfærdighed, saa længe ikke alles lige Ret til Jordværdierne er anerkendt af Loven. Hjælp derfor Retsforbundet til at bryde Jordmonopolet gennem Indførelse af Grundskyld.

Jordmonopolet.

Husk, at Jordmonopolet, alle andre Monopolers Kilde, er Aarsagen til Arbejdsløshed, Bolignød og privat Spekulation i de Værdistigninger, som Samfundets Udvikling skaber.

Derfor vil Retsstaten gennem Inddragelse af Jordrenten aabne Adgang for alle til Arbejde, fremkalde Boligbyggeri og umuliggøre al uproduktiv Spekulation, saa enhver kun faar Løn eller Udbytte i Forhold til den Nytte, han gør, men ogsaa fuldtud faar Lov til at beholde og raade over dette Udbytte uden at plyndres gennem Skatter, Told eller andet statsautoriseret Røveri.

Husk, at den nuværende Voldsstat har autoriseret Nationalbankens Pengeforfalskning og yderligere har gjort alle Skatteydere til tvungne Aktionærer i en falleret Svindlerbank.

Retsstaten vil gennem sin Grundlov sætte en Stopper for Muligheden af sligt og forbyde Regeringen at skrive falske Veksler paa vore Efterkommeres Navn i Form af offentlig Gæld, som disse skal betale som Bod for Forfædrenes Synder.

Husk, at »Retsstaten« ikke betyder andet end Indførelse af Retskaffenhed og Retfærdighed i den offentlige Forvaltning af Borgernes Fælles-eje, nemlig Jordens naturlige Rigdomskilder.

Kapital og Arbejde.

Husk, at Kapital kun er opsparet Arbejdsudbytte. En Arbejder paastod rigtignok, at Kapital var opsparede Keltringestreger.

Men Keltringestreger skaber aldrig nogen Kapital. De flytter kun Kapitalen over i andres Lommer end deres, der har skabt den.

Retsstaten vil sætte en Stopper for Keltringestregerne, men ikke for Kapitaldannelse. Den vil gøre enhver til Ejer af den Kapital, han skaber.

Det er en Misforstaaelse at tro, at den enes Flid gør den anden fattig. Jo mere den ene tjener ved sin Flid, des mere faar han Raad til at købe af andres Arbejde. Hvor der er Købeevne, bliver der Købelyst. Og hvor Købelysten er mættet, saa der bliver et Overskud af Indtægten til Opsparing, gaar Resten enten direkte eller gennem Pengeinstitutter over til at billiggøre og derigennem forøge Produktionen i Form af rigeligt Kapitaludbud og synkende Rentefod.

Tro ikke, at man fremmer Produktionen ved at hemme dens Livsbetingelser. Der er ubegrænsede Muligheder for Arbejde, naar enhver ved sin Flid skaffer sig Købeevne til at efterspørge andres Arbejdsprodukter.

Men det nytter ikke blot at ville sætte sin Købeevne op-ved at kræve højere Løn for den samme Mængde Varer eller Arbejde; thi det vil kun forhøje Prisen paa den begrænsede Mængde Varer, der produceres, saa Lønforhøjelsen bliver illusorisk. Kun ved at producere mere for samme Løn kan man købe mere for samme Løn.

Det skulde da ogsaa synes indlysende, at et Folks Velstand lige saa lidt som den enkeltes kan forbedres ved Dovenskab eller formindsket Arbejdsydelse, men kun ved Flid og forøget Arbejdsydelse.

Det eneste, der kan gøre Arbejderne velstaaende.

Strejker gør det visselig ikke; thi selv om de fører til højere Løntariffer, giver dette hurtigt Bagslag i højere Varepriser og højere Husleje. Den Velstand, som Arbejdet skaber, kommer ikke fuldtud Arbejderne tilgode, før de bliver Medejere eller Andelshavere i den Værdistigning, som alle Fremskridt nedfælder i Jorden.

Det blinde Raseri mod Kapitalen er den største Hindring for, at Arbejdet kan komme til sin Ret. Det gælder for Arbejderne netop om at skabe saa meget Kapital som muligt, for at Kapitalen som Arbejdets Tjener kan gøre dette saa lønnende og saa lidet slidsomt som muligt.

Jo mindre Arbejde der — paa Grund af de tekniske Fremskridt — behøves for at udvinde et vist Kvantum Livsgoder af Naturens Rigdomskilder (Jorden), desmere bliver denne Produktionsfaktor (Jorden) værd i Penge, og des rigere bliver de, der ejer denne Rigdomskilde.

Det er ikke ved Tovtrækning med »Kapitalisterne«, men ved selv at blive Andelshavere i den vigtigste og største af al Kapital, nemlig Jorden, at Arbejdernes Velstand kan skabes. Derfor et Retsstatsens Indførelse Løsningen af Arbejderspørgsmaalet.

Politisk Hæderlighed.

Naar Sandheden og Retfærdigheden fra »praktiske« Politikeres Side spottes som Teorier og Idealisme, saa husk paa, hvilke sociale Tilstande disse praktiske Politikeres Styre har praktiseret os ind i, og hvilke Midler de har benyttet. Toldlove, Importreguleringer, Prisforfalskninger, vildledende Erklæringer, falske Dementier, Lovhjemmel til Udstedelse af falske Pengesedler, Gaveuddeling af afpressede Penge o. s. v. — man kunde fylde Spalter med Opremsning af Statsmændenes uhæderlige Dispositioner, som hæderlige Vælger bør fralægge sig Medansvaret for.

At Ansvaret virkelig føles lidt ubehageligt af de skyldige, ser man deraf, at de klamrer sig til den Trøst, at de trods alle deres misvisende Erklæringer og mislige Omgang med Statens Finanser og Skatteydernes Penge dog har deres »personlige« Hæderlighed i Behold — en Indrømmelse af, at de ikke anlægger Hæderlighedens Maalestok paa *Statshandlinger*.

Husk derfor ved næste Valg at afløse disse personligt hæderlige Politikere med politisk hæderlige Personer. — Det er det, vi trænger til!

Politisk Uhæderlighed.

Uhæderlighed hører naturligvis sammen med Politik, saalænge Politik overhovedet har andre Formaal end at sætte lovfæstede Grænser mellem Hæderlighed og Uhæderlighed, mellem Ret og Uret.

»Almenvællets Krav« er altid Skalkeskjul for Særinteressernes Krav. Der gives nemlig intet andet *alment* Velfærdskrav end Retfærdighed; thi det har ikke blot alle — absolut *alle* — Ret til at kræve; men enhver, der kræver noget andet og mere end Retfærdighed, vil vise sig at kræve noget, som kun kan tilvejebringes ved at begaa Uretfærdighed.

Mere end sin Ret kan man nemlig kun opnaa ved frivillige Gaver; men Staten tager med Magt og kan derfor aldrig paa hæderlig Maade give Gaver. Den kan kun øve Ret.

Fri Valgret.

Husk, at den »lige og almindelige Valgret« kun er en Løfteparagraf, der aldrig er bleven opfyldt.

Den enkelte Vælger fik kun en Stemmeret, der var underfundigt begrænset til nogle faa Personer indenfor et begrænset geografisk Omraade — ja strengt taget kan han egentlig kun afgøre, hvilket Parti hans Stemme skal komme til Gode; thi hvilken Person hans Stemme bidrager til at praktisere ind i Rigsdagen, er det ham aldeles umuligt at have nogen Kontrol med — selv om han optræder som »Stiller« for en bestemt Kandidat; thi muligvis bliver denne slet ikke valgt — eller ogsaa bliver han valgt med overskydende Stemmer, som da kommer en helt anden Kandidat til Gode i Form af Tillægsmandat til »Partiet«.

Atter et Eksempel paa, at det kun er Antallet af Mandater, Partierne interesserer sig for at fordele »retfærdigt« mellem sig. Noget saa underordnet som Personerne, Menneskene, interesserer Partiet sig ikke for — og allermindst for Vælgerens personlige Ønsker i saa Henseende.

Det er ikke Vælgerne, men kun Partiorganisationerne, der har faaet Valgret. Og de Partier, der allerede sad i Rigsdagen ved Valgløvens Vedtagelse, tildelte sig selv privilegeret Valgret.

Retsstaten vil gennem »Fri Valgret« skaffe enhver Vælger Repræsentation i Rigsdagen gennem netop den Repræsentant derinde, som han helst ønsker sig repræsenteret af.

Ingen Stemme gaar da til Spilde.

Organisationstvang og Partimonopolet.

Skønt nogle Partiførere kan se det fornuftige i Organisationstvangen udenfor Rigsdagen, drives den paa skamløs Vis indenfor Rigsdagen.

Det sker, at Rigsdagsmænd — i Strid med Grundlovens § 55 — stemmer mod deres *saglige* Overbevisning — enten som K. K. Stejncke med god Samvittighed, fordi det sker af »Loyalitet« mod Partiets Flertal — eller, som det ogsaa sker, med blødende Hjerte og tvedtelt Samvittighed.

Partimonopolet er drevet saa vidt, at ikke Rigsdagsmændene, men kun Partierne som saadanne har Stemmeret til Udvalgene.

Ikke blot er Rigsdagsmænd, der ikke raader over et tilstrækkeligt Antal Følgesvende, afskaarne fra at indtræde i Udvalg, der skal behandle deres egne Lovforslag (man har nemlig glemt at gøre ogsaa Retten til at fremsætte Lovforslag til et Partimonopol). Men en Rigsdagsmand har ikke engang som Medlem af et Parti Lov til at *stemme* efter rent saglige Hensyn ved Valget af Udvalgsmedlemmer. Han skal stemme i sin Gruppe og *med* sin Gruppe.

De Rigsdagsmænd, der finder sig i saadan Organisationstvang, fortjener ikke Vælgerens Stemme. Husk det og stem paa Retsforbundets Kandidater, der vil gennemføre fri Valgret til og i Rigsdagen.

Dumhedens Magt.

Husk, at Hemmeligheden ved Dumhedens store Magt i det politiske Liv er den, at den egoistiske Kløgt tager den i sin Tjeneste.

Det er tit de kløgtigste Hoveder i Politik og Erhvervsliv, der *siger* de største Taabeligheder; og netop fordi Dumheden *siges* af kloge og dygtige »sagkyndige«, bliver den taget for gode Varer af de Vælgere, hvis Dumhed der spekuleres i.

Naar det gælder om at slaa en Sandhed ned, søger man i Tillid til Publikums Tankeløshed at stemple den som netop det modsatte af, hvad den er.

Da Retsstatstanken netop udmærker sig ved sin Simpelhed og Klarhed, paastaar man, at den er taaget og uklar.

Da Retsstaten kun er en Hævdelse af Ejendomsretten, siger man, at den vil afskaffe Ejendomsretten.

Da den kun er Udtryk for, at Retfærdigheden skal være eneste Grundsætning i al Politik, siger man, at den er uretfærdig.

Da dens økonomiske Program er simpelt og let at praktisere, især i Sammenligning med de gængse kunstige og indviklede Skatteberegninger, siger man, at den er praktisk uigennemførlig.

Da den vil lette Adgangen til Boliger og Jord, siger man, at den vil fordyre Huslejen og ruinere Jordbrugerne.

Da Retsstatsbevægelsen er i rivende Fremgang blandt Vælgerne, siger man, at den har ingen Fremtid for sig — ligesom en fremsynet Rigsdagsmand i sin Tid sagde om Bilerne.
